

skønne, ca. 9 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Hvis man nu benytter den Skala, jeg nævnte før, en Erstatning af Halvdelen af Tabet, men ikke udover 80 pCt. af Indlaanene, vilde der til Dækning medgaa ca. 4 Mill. Kr. Hvis man har Lov til at haabe paa, at Bankerne skal blive forskaanet for den Slags Sammenbrud, som vi hidtil har været Vidne til, vil jeg tro, at en saadan Krisefond i Løbet af forholdsvis kort Tid vil være i Stand til at bære de Omkostninger, som er forbundet med at række disse Sparere en Haandsrækning. Og jeg tror, det vilde være klogt, om Bankerne stillede sig forstaaende og velvillige overfor en saadan Tanke. Det vilde skabe mere Tillid til dem, fordi de derigennem vilde vise, at de ogsaa var villige til at bringe Ofre, naar der havde fundet Tab Sted.

Nu vil det kunne siges, at der er kommet flere Banksammenbrud til siden, og det er desværre rigtigt. Vi har haft Sammenbrudet i den store Sydfynske Diskontobank, hvor der, efter hvad der foreligger oplyst gennem Bladene, muligvis vil blive et Tab paa omkring 30 pCt., hvilket efter den Berægning, jeg lægger til Grund, betyder et Tilskud paa ca. 1 Mill. Kr. Og der er den mindre Køge Landbobank, hvor man vist maa regne med et Tab paa ca. 40 pCt., men dér vilde Beløbet jo ikke blive saa stort. Men saa er der, hvad jeg vil kalde den værste Klods om Benene, nemlig Revisions- og Diskontobanken. Det er vanskeligt paa nærværende Tidspunkt at faa bestemt Rede paa, hvordan Forholdene dér ligger, men der er dels gennem Bladene, dels paa anden Maade fremkommet Oplysninger, som giver Grund til at tro, at Sparerne i denne Bank dog vil kunne faa en 70—80 pCt. af deres Indlaan. Vi maa vistnok efter de Oplysninger, der foreligger, kunne haabe paa, at Tabet i hvert Tilfælde ikke bliver større. Naar vi regner med et Tab som dette, kunde der maaske være Mulighed for, at vi kunde holde denne Bank udenfor Støtte fra Krisefonden, eller i hvert Fald, at den kun i en overkommelig Grad kom ind under Krisefondens Bestemmelser.

Jeg finder, som sagt, at det Beløb, man vilde komme op paa for at kunne yde de paa-gældende Sparere en lille Haandsrækning, vilde være overkommeligt for Krisefonden, selv om Staten ikke giver Bidrag; og der kunde maaske, hvis der skulde vise sig økonomiske Muligheder derfor, være Grund til ogsaa fra Statens Side at yde en lille Haandsrækning, ikke alene, fordi den af samfundsmæssige Hensyn har maattet træde

til overfor forskellige andre Banksammenbrud, men ogsaa og navnlig, fordi den i højere Grad end hidtil bør komme ind paa at støtte alle Opsparingsbestræbelser. Naar Folk viser Resignation i deres daglige Forbrug og derved bliver i Stand til at sammen spare Beløb, som enten skal benyttes i deres ældre Aar eller til at sætte en Virksomhed i Gang for de unge, bør man fra Statens Side vise dem den Opmærksomhed, som en saadan Opsparing fortjener. Jeg vil derfor gerne anbefale, at man tager meget velvilligt baade paa Tanken om en Krisefond og paa den Tanke, jeg her har fremsat, gennem Krisefonden at komme de nødstedte Sparere til Hjælp.

Dermed skal jeg afslutte og blot lige resumere enkelte Ting af det, jeg anser for at være Hovedsagen. Vor Stilling er, at vi paa Grundlag af de indhøstede Erfaringer vil være med til at foretage Ændringer i den gældende Banklov, som tager Sigte paa at skabe større Sikkerhed for de i Bankerne anbragte Penge, navnlig Sparepenge. Vi er villige til paa Grundlag af det foreliggende Forslag at forhandle i et Udvalg, men maa straks gøre opmærksom paa, at Forslaget paa adskillige Punkter gaar langt videre, end vi kan være med. Vi vil være med til at give almen-gyldige Regler for Bankernes Virksomhed, men maa — hvad jeg navnlig efter de Udtalelser, der kom fra det socialdemokratiske Partis Ordfører, finder Grund til at gentage — bestemt tage Afstand fra alle Tendenser henimod en Socialisering af vort Bankvæsen, henimod Overgang til Statsdrift. Vi ønsker Bankerne drevet som private Banker.

Men netop for at bevare det private Bankvæsen ønsker vi, at Banklederne ikke alene skal kende deres Ansvar, men ogsaa føle deres Ansvar, hvis de misbruger deres Stilling. Vi ønsker ikke at være med til at forflygtige Ansvaret, heller ikke ved at give Bankspektionen større Magt og Myndighed, end den er i Stand til at haandhæve. Men vi paaskønner i høj Grad Bankspektionens Virksomhed og mener, at den baade som Kontrolorgan og som Vejleder kan gøre udmærket Fyldest og kan modvirke fremtidige Bankkrak.

Vi ønsker at holde Haanden over de mindre Banker og maa forbeholde os i den kommende Forhandling paa forskellige Omraader muligvis at skelne mellem større og mindre Banker, idet Forskellen mellem de store og de smaa Bankers Virkemaade paa mange Omraader er stor. Derfor tror jeg, vi kommer til at overveje Spørgs-